

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Menjadors socials
El nombre d'usuaris es dispara en l'últim any a causa de l'agreuiment de la crisi. Només a Barcelona se serveixen 2.110 àpats al dia.

10
anys

Psiquiatria infantil
Les urgències psiquiàtriques en nens s'han triplicat en quatre anys i els especialistes alerten que els trastorns de conducta sovint amaguen depressions.

20
anys

Bombes a Sarajevo
Els serbis desafien de nou l'OTAN i bombardegen Sarajevo, posant en perill la fràgil treva, mentre els cascos blaus demanen ajuda als EUA.

La columna

Narcís-Jordi
Aragó

Els secrets d'un teatre

El Teatre Principal de Valls ha aprofitat la representació de l'espectacle *El mort* –nova versió d'una producció del Centre d'Arts Escèniques de Reus– per mostrar al públic els seus racons més ocults: tramoia, maquinària, camerinos, vestuaris, passadissos, magatzem..., tot allò que l'espectador no veu però que és indispensable per a l'èxit de qualsevol muntatge. Jo els vaig poder recórrer, aquests espais secrets, el 1992, quan va culminar la rehabilitació d'aquest local històric, inaugurat el 1850, el segon més antic de Catalunya d'aquestes característiques: un típic teatre circular a la italiana, amb escenari, pati de butaques, llotges i tres pisos.

El Principal de Valls té, a més, com els de moltes poblacions catalanes

El Principal de Valls, fenomen cultural i social

semblants, un altre secret més important: des de l'any 1952 fins als nostres dies, ha tingut una companyia estable d'aficionats locals, erigida pràcticament en la titular del teatre, que amb les seves representacions periòdiques ha garantit la continuïtat del funcionament regular del centre en complicitat amb un públic fidel. L'elenc va començar a actuar en una època molt represiva, però va saber passar subtilment dels inevitables Pemán i Calvo Sotelo al repertori de les obres dels grans dramaturgs universals contemporanis. Aquest grup *amateur* va ser una escola de teatre, però també una escola de vida; va ser un fenomen artístic, però també social. Va influir poderosament en el canvi de costums, en l'obertura de les mentalitats i en l'afinament de les sensibilitats. Va ser una experiència, però també un revulsiu.

El Principal de Valls encara té un últim secret: les baranes de les llotges i de les galeries són de ferro, com els balcons del carrer, i això confereix al recinte un aire familiar inigualable. Bé es pot dir que els vallencs s'ha acostumat a anar al local com qui surt al balcó de casa per contemplar tranquil·lament l'espectacle inesgotable del gran teatre del món.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Ara torno

La revolució de WhatsApp

Pep
Riera

Crear un negoci a internet i convertir-lo en una font de milions és la quimera de l'or del segle XXI. Jan Koum, Brian Acton i la seva cinquantena de treballadors ho han aconseguit venent WhatsApp al creador de Facebook, Mark Zuckerberg, per la xifra rècord de 14.000 milions d'euros. No és el primer cas, però segurament és el més cridaner. A mi, suposo que com a vostès, em costa molt d'entendre com funciona exactament aquest món i quins són els secrets que fan que una petita idea enganxi la gent i s'acabi convertint en un negoci multimilionari. El món d'internet és inabastable. Però també hi ha coses que s'entenen. I em penso que l'èxit de WhatsApp el puc entendre, fins i tot amb el

meu cervell acostumat més al món analògic que al virtual. De fet, tinc la sensació que els nois de WhatsApp han fet una cosa revolucionària al món d'internet, que és aplicar-hi la lògica del món tradicional.

Miro d'explicar-me. Evidentment, Koum i Acton han partit de saber identificar una necessitat de la gent, un servei útil i atractiu, i això és universal. Però a partir d'aquí comencen les diferències. En lloc d'enfocar-ho directament cap a la rendibilitat del negoci (sense oblidar la generació d'ingressos necessària per tenir recorregut), s'han centrat en les necessitats dels usuaris, a escoltar-los per millorar el servei. Guardo retallada una entrevista a Koum i Acton

ANTHONY GARNER

(*El País*, 21-5-2013), quan llavors WhatsApp tenia 200 milions d'usuaris. Ara en té quasi 500 i, tot i haver venut el negoci a Zuckerberg, els sento dir les mateixes coses que llavors, que sempre. Com ara: "No ens hem preocupat gaire de la nostra imatge, sinó dels clients. N'estem orgullosos. Som una empresa de tecnologia." Podrien haver donat entrada a la publicitat i als

jocs per multiplicar els seus ingressos, però saben que això hauria molestat els usuaris. Han preferit el camí de fer pagar pel servei: "WhatsApp no és gratis. Busquem el millor per als nostres clients i per això és de pagament. Pensem que un dòlar a l'any (0,78 euros) és un preu just. (...) La gent ja s'ha adonat del que val la seva

privacitat i no vol ser home anunciant. La clau és posar un preu que sigui atractiu i just per a les dues parts." Totalment d'acord: els usuaris, les persones, importen i les coses, els serveis, tenen un preu, també a internet. Les que són gratis sempre tenen un preu. WhatsApp, espero, ha fet molt per fer-ho entendre. Per molts anys, i espero que no canvieu.